

ZUŠ
JAROSLAVA
KVAPILA

Školní časopis

2024/2025

číslo 1

Vy jste ta kontrola?

Tak mi ukažte nějaký průkaz!

Takovým úsměvným úvodem byla přivítána členka inspekčního týmu České školní inspekce (ČŠI) při návštěvě výuky žáka se speciálními vzdělávacími potřebami. Česká školní inspekce, která nás nedávno navštívila, se mimo jiné zajímala také o oblast vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami. Paní inspektorce jsem odpověděla, že v kolektivu mám pedagogy, kteří se této specifikaci věnují, ale doporučila jsem jí navštívit výuku u kolegyně, která má letité zkušenosti s různými druhy postižení, protože se touto problematikou intenzivně zabývá již přes deset let.

Vzhledem k postižení žáka, se paní učitelka snažila raději na návštěvu „cizí paní“ dotyčného kluka připravit. Podotýkám, že přesto, že ona sama je velký diplomat, její vyjadřovací schopnosti jsou velmi kultivované a její pedagogické zkušenosti celoživotní, nemohla ovlivnit vtipný úvod setkání, když dotyčný žák v mžiku zareagoval prvním dotazem: „Vy jste ta kontrola? Tak mi ukažte nějaký průkaz.“ Až na základě precizního prozkoumání průkazky člena Českého školního inspektorátu, byl ochoten se smířit s tím, že někdo cizí, bude s nimi sdílet jeho bezpečný pracovní prostor v učebně.

Dotazy inspektorů cílily na skutečnost, zda vůbec máme k dispozici odborníky (pracoviště), na které se můžeme s důvěrou obrátit o pomoc se vzděláváním takto specificky postižených žáků. Odpověděla jsem, nikoliv. Když se na ně obrátíme s prosbou o radu, dostaneme vyhybající reakci, že oni nerozumí naší specializaci natolik, aby nám (případně zákonným zástupcům našich žáků) mohli vystavit opravdu odborné doporučení pro naše vzdělávací obory. Přesto respektujeme všechna doporučení, která jsme obdrželi od několika rodičů z různých institucí. V současné době se naše vzdělávání opírá o metodiku a rady pro výuku našich žáků, které byly primárně vypracované pro základní školy. Doposud jsme obdrželi a plně respektujeme doporučení pro výuku dle individuálního vzdělávacího plánu (IVZ) ze strany pedagogicko-psychologické poradny (PPP), speciálně pedagogického centra (SPC) a školského poradenského zařízení (ŠPZ).

Musím podotknout, že se všechny vypracované posudky opírají o velmi podobná doporučení, která v podstatě přirozeně aplikujeme v ZUŠ již mnoho roků. Přístup učitelů v ZUŠ se odjakživa přizpůsoboval individuálním potřebám jedince. Žákům se snažíme poskytovat delší čas na vypracování úkolů, uplatňujeme metodu postupnosti, přiměřenosti, upevňování, strukturalizaci, vizualizaci a povzbuzování. V případě, že postižení žáka je třeba kombinované, musí učitelé více preventivně předcházet

přetížení, třeba právě omezením úkolů, které překračují dispozice primární diagnózy u jednotlivých dětí. Z diskusí se zkušenými pedagogy vyplývá, že některý žák potřebuje častější dovysvětlování a učitel zásadně musí respektovat jeho pracovní tempo. U některých žáků je zase vhodné zavedení motivačního systému a názorných didaktických pomůcek.

Nejtěžší případ postižení, na který si z naší školní praxe vzpomínám, skončil velmi úspěšným zařazením dítěte (můžeme ji nazývat jménem Anička) do života. Před mnoha lety jsem ji do ZUŠ přijala přesto, že dítě mělo jednu stranu těla těžce postiženou mozkovou obrnou, navíc, téměř nevidělo. Rodiče ani jejich dcera se i přes její veliký handicap nevzdali. Anička pak po pár letech u nás byla schopna zpívat v kruhu svých zdravých spolužáků, výrazně se jí zlepšila artikulace, pohybová stránka a výslovnost. Tato věčně pozitivní dívenka při nástupu do školy měla tak postiženou ruku, že její končetina byla téměř bez pohybu. Po několika letech vzdělávání se odehrálo neuvěřitelné kouzlo, když se Aniččina ruka rozrehabitovala natolik, že byla schopna hrát běžný klavírní repertoár. Zkušené paní učitelky se postaraly o velký zázrak a do jejího života zasadili cíl, protože naše usměvavá Anička již vystudovala konzervatoř J. Deyla v Praze, našla si tam zaměstnání, dále se věnuje studiu zpěvu a začíná účinkovat s hudební kapelou The Tap Tap. Dalo by se říct: „A pohádky je konec“.

O inkluzi jsme před dvanácti roky v ZUŠ nic nevěděli. Naše (spíše) ženská intuice nás nasměřovala k nepochopitelnému podporujícímu postoji k postiženému dítěti, protože výstup ze vzdělávání u těžké mozkové obrny nebyl předem nikomu z nás znám. Mnoho z našich kolegů také nevěřilo v jakýkoliv pozitivní výsledek vyučování. Ovšem bez obětavostí, trpělivostí, bez změny postojů k postiženému dítěti, bez promyšleného přístupu k velmi náročnému vzdělávání, bez hledání nových cest, bez pochybností o nevyzkoušených metodách, bychom nemohli dopomoci k tak šťastnému happyendu jednoho života. Osobně jsem nesmírně pyšná na práci mých učitelek a v tomto směru jejich práci považuji za daleko cennější než přivezený diplom zdravých dětí z mezinárodní soutěže. O to víc mne mrzí, že závěrečná inspekční zpráva jednou větou pouze suše uvádí počet dětí, které jsou ve škole evidovány jako žáci se speciálními vzdělávacími potřebami.

Eva Znojemská, ředitelka školy

Za hranice „všedních dnů“

Je 5:45 25. 5. 2024 a zvoní budík. Pro nás muzikanty je to nepředstavitelná hodina k fungování, ale pro dnešek odpuštěno. Čeká nás totiž mezinárodní koncert v Bratislavě. Je brzy ráno a odjíždíme. Zpočátku jsme v autobuse všichni pospávali, ale po čase se rozproudila veselá nálada plná energie a těšení. Přijeli jsme do Bratislavy, na ZUŠ Jána Albrechta, kde už nás vítala přátelská paní ředitelka, drobná veselá paní. Škola z venku vypadala malinká, ale po průzkumu, byla větší. U vchodu měli vytvořené podobizny lidí, které vypadaly jako živé. Ve třídě, kde se učili housle, jsme měli přichystané pohoštění. Každý si zobl a postupně jsme vynesli nástroje z autobusu. Kluci brali těžší nástroje jako bubny, cimbál nebo židličky od kontrabasů. Kontrabasy

si naše kontrabasistky braly samy, nikomu je nikdy nesvěří. Rozbalili jsme si nástroje, naladili, vzali noty a bylo na čase jít do koncertního sálu. Byl o maličko větší než náš, ale zvuk tam nebyl úplně nejlepší, takový tlumený. Hodně jsme se museli navzájem poslouchat při hraní. Představil se nám dirigent z Bratislavy, který měl dirigovat svoji autorskou skladbu. A začali jsme cvičit i s houslisty a dechaři ze Slovenska. Po obědě jsme měli soukromou prohlídku ZUŠ. Dokonce mají dva sály a škola byla velice moderní. Po prohlídce nás naše paní ředitelka Znojemská pozvala na zmrzlinu, moc děkujeme.

Bylo teplo, následovala procházka a pak jsme se přesunuli autobusem na ubytování. Tady jsme měli čas se vybalit a chvíli si odpočinout. Kluci neváhali a z jejich pokoje se ozývaly zpěvy a hraní. Odpoledne jsme zase cvičili, přišli zpěváci a další učitelé. Pro houslisty malé doporučení, na velkých akcích nikdy nenechávejte housle bez dozoru nebo někde volně položené, ať vám je někdo nezničí. Po vydatném hraní nám vyhládlo a všichni se už těšili na řízek a hokej. Domluvili jsme se, že se sejdeme u kluků na pokoji a budeme společně fandit. Basistky ještě stihly cvičit a pak jsme zasedli k hokeji. Vyhráli jsme a všichni jsme měli radost. Pak nás vyzvedli paní učitelky a poslali na pokoje. Druhý den ráno jsme autobusem jeli na ZUŠ, kde jsme pokračovali v přípravě na koncert. Po obědě jsme zabalili nástroje, naložili je do autobusu a přejeli jsme do Primacialneho paláce v centru Bratislavy, kde jsme měli večer koncert. V zrcadlovém sále probíhaly generálky jednotlivých čísel. I my jsme měli akustickou zkoušku. Chvilku času mezi generálkou a koncertem, jsme využili k rychlé procházce po centru. V šatně už probíhaly přípravy na nádherný večer. V 18:00 hodin začal krásný koncert mladých umělců ze Slovenska, Rakouska, Maďarska a samozřejmě z Česka. Koncert byl uspořádán k výročí ZUŠ Jána Albrechta a kousek našeho koncertu s orchestrem se objevil i v živém vysílání v televizi. Koncert měl velký úspěch a každý odcházel s potěšením a úsměvem na tváři. Cesta domů byla veselá. Shromáždili jsme se v zadní části autobusu a celou cestu jsme zpívali a hráli lidové písničky. Zasmáli jsme se, pobavili a těšili se na další výjezd. Díky našim skvělým pedagogům a paní ředitelce máme vzpomínky na celý život a zážitky, na které budeme rádi vzpomínat. Děkujeme a těšíme se, co nás čeká, příští školní rok, za překvapení a výzvy.

Nonna Borková, žákyně hry na housle, ped. vedení Daria Dostálová

Během naší cesty do Bratislavy se událo několik skutečně vtipných momentů. Rád bych vyzdvihl ten, kdy jsme ve čtvrtek obědvali a do jídelny vešel jakýsi „chlápek“ a po chvíli, co už stihl sníst list a dát si solničku do pusy, došel k našemu stolu, přiřazenému ke zdi, a zeptal se nás, jestlipak by mohl projít. Přelezl náš stůl a v tu chvíli si všiml, že mu vypadla občanka. To už nás položilo. Následně nám ještě vysvětloval, proč má na hlavě paruku. Občas nás pak rozesmáli i naši klarinetisti, kteří hráli hru "hráč nebo sr*č" a cokoliv nenechali bez komentáře. V rámci této hry jeden z nich snědl i poupě z pití. Cestu jsem si užil nejen jako koncert, ale také zpestření a únik ze školy.

Jan Řepka, žák hry na violoncello, ped. vedení Ondřej Kratochvíl

Proč chci studovat architekturu?

Jak se stane, že člověka napadne, že by se chtěl stát právě architektem?

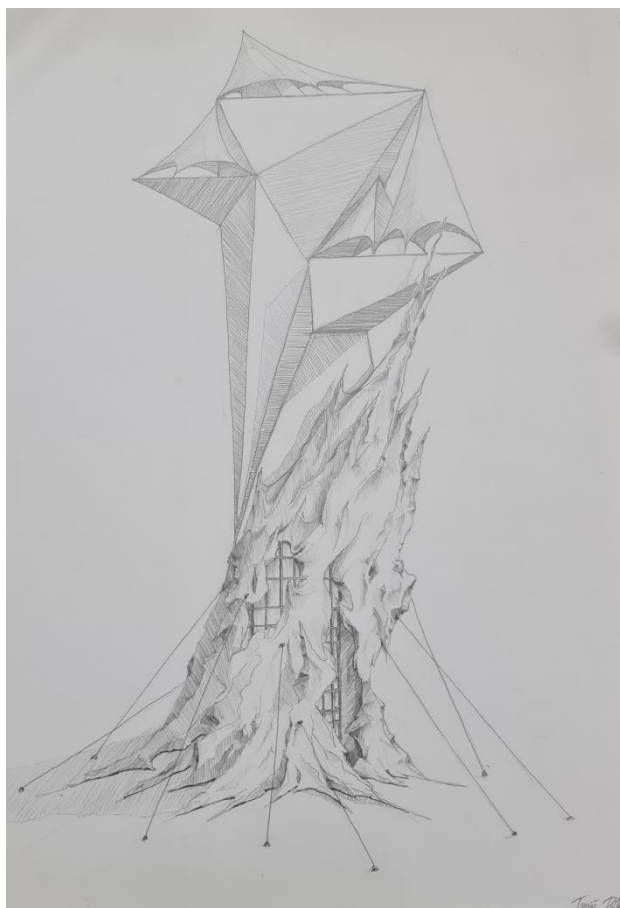
- Vždy jsem obdivoval, jak různé budovy vypadají a začal jsem se o ně více zajímat, bavilo mě kreslit domy a vymýšlet různé stavby, a tak jsem si řekl, že bych jednoho dne chtěl být architektem.

Co je podle Tebe důležité umět na talentové zkoušky?

- Podle mě je jedna z více důležitých schopností porozumění perspektivy a schopnosti ji vynést na papír. Taky si myslím, že je dobré chápat, jak různé stavby fungují a jak je navrhnout správně. Další, co je podle mě důležité, je chápání světla a jaký má dopad na budovy a objekty.

Kterého současného architekta obdivuješ?

- Současný architekt, kterého obdivuji, je Zdeněk Fránek díky jeho zajímavě tvarované architektuře a promyšlenému použití stavebních materiálů. Taky jsem se nedávno dozvěděl o jeho procesu myšlení nad návrhem stavby a přišel mi unikátním.

Plánuješ navštívit během prázdnin nějakou zajímavou stavbu?

- Nevím, jestli se to podaří tento rok, ale plánuji s kamarádem výlet do Barcelony podívat se na chrám Sagrada Familia. Rád bych tam jel na pár dní a podíval se po různých stavbách v Barceloně. Pokud se naskytne možnost, rád bych se podíval po architektuře různých zahraničních zemí.

Otázky kladla Daniela Němcová, učitelka výtvarného oboru

Odpovídal Tomáš Pálka, žák výtvarného oboru, který se připravuje na studium architektury a čekají ho přijímací zkoušky, ped. vedení Daniela Němcová

Mezinárodní akordeonová soutěž

Jmenuji se Radek Gábriš a na akordeon hraji šestým rokem. Navštěvuji ZUŠ Jaroslava Kvapila. Mým učitelem, který mě doprovází od mého samotného začátku, je pan Miroslav Morys. Jako mladší jsem hrál na klávesový akordeon. Momentálně hraji již tři roky na akordeon knoflíkový. Oproti klávesovému akordeonu má pouze knoflíky. To mi pomáhá zahrát složitější skladby. Dnes bych vám rád pověděl o mém zážitku z mezinárodní akordeonové soutěže v Dobřanech, která se konala 14. – 16. 6. 2024. Této soutěži předcházela velice pečlivá příprava. Skladby, které jsem chtěl na soutěži předvést, jsem cvičil každý den. Průběh přípravy nebyl nějak moc stresující. Jen pořád dokola a dokola procvičovat a pilovat skladby do dokonalosti. Stres přicházel teprve při cestě na soutěž. Do Dobřan jsem přijel odpoledne, kdy se konal zahajovací koncert. Až zahájení skončilo, jeli jsme s taťkou na hotel ještě znovu procházet skladby, všechny jejich záchytné body a složitá místa. Poté se navečeřet a brzy do postele. Když jsem se ráno probudil, to teprve přišla tréma. Nachystat se, obléct oblek a obout se do těch krásných nových lesklých společenských bot, které jsem vybral s rodiči. Před mým vystupem se ještě naposledy rozcvičit a hurá bojovat. Na tuto chvíli jsem trénoval tři skladby: Fugu C dur (J. K. Vaňhal), Haiti (F. Angelis), Bulharskou suitu (V. Semjonov). Když jsem se uklonil a posadil, spatřil jsem všech 13 členů mezinárodní poroty. Z pozice porotce mě sledoval i pan učitel Miroslav Morys a z publika mě podporoval můj nejlepší taťka. I přes malé chyby v jedné ze skladeb jsem výstup dotáhl do konce. Po potlesku ze mne stres konečně opadl. Na vyhodnocení jsem si musel chvíli počkat. Skončil jsem na celkovém třetím místě. Díky vysokému bodovému ohodnocení poroty postupuji do dalšího kola. Další kolo soutěže spočívá v nahrání videa, díky kterému mám možnost jet předvést můj um do Francie. Každopádně moc děkuji svému učiteli Miroslavu Morysovi, rodičům a bráchům, kteří mě dokáží hnát dál, abych se pořád zlepšoval a dosahoval těchto krásných výsledků. Soutěž pro mě byla dalším super zážitkem a hodnotnou zkušeností ze života akordeonisty.

Radek Gábriš, žák hry na akordeon, ped. vedení Miroslav Morys

Večer „malých“ umělců

Na začátku druhého pololetí školního roku jsme s dětmi začaly vymýšlet, co zatančí na závěrečném vystoupení. S některými skupinami jsme nejprve vymyslely téma, s ostatními jsme vybraly nejprve písničku, začaly tvořit choreografii a téma samo vyplynulo. Když jsme se s děvčaty z 2. a 3. ročníku shodly na tématu, musely jsme

vymyslet příběh, který dá celému představení jasnou linku, a nakonec najít hudbu – takovou, která bude sedět ke všem vymyšleným scénám a bude se nám líbit. Několikrát se hudba i změnila, protože to nebylo ono. Když jsme našly tu správnou, vše zapadlo dohromady a holky se mohly do choreografie a příběhu snadněji vžít. Po delší době jsem letos připravila dvě choreografie i pro děti od pěti let z přípravné taneční výchovy, a tak bylo najednou nutné vymyslet pro vystoupení tanečního oboru termíny dva. Malých dětí je hodně a do Divadla Barka bychom se všichni nevešli. Chtěli jsme, aby byl jeden večer vhodný i pro malé diváky, a tak jsme přípravku spojili s dětským pěveckým sborem Primavera a literárně-dramatickým oborem. Nazvali jsme ho Večer „malých“ umělců, kde vystoupilo 48 dětí do 10 let. Druhé vystoupení bylo určeno pro děti od sedmi let, výhradně z tanečního oboru, pod názvem "Tanec s vůní léta", pro který vymyslela koncept paní učitelka Kolečkářová. Přibližně v polovině května byly choreografie hotové. S dětmi jsme už jen doladovaly chyby, doučovaly nemocné a ty, které se vrátily ze škol v přírodě, opakovaly a vylepšovaly. 😊 Nakonec přišla řada

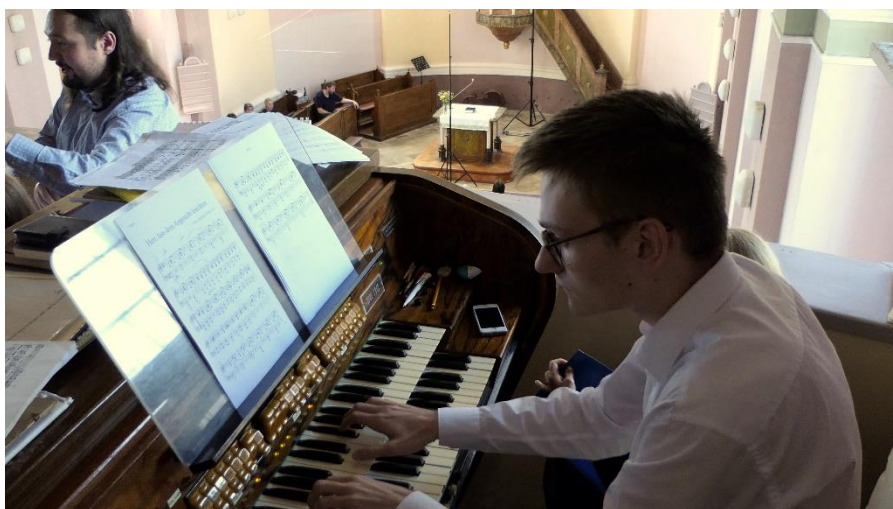
na kostýmy, což většina holek miluje. Kostýmy jsme vybraly ze skladu, některé jsme upravily, pro jednu skupinu ušila pár prvků laskavá maminka, a další jsme zakoupily. V den vystoupení proběhla nejdřív prostorová zkouška na jevišti, poté generálka celého večera a po krátké pauze představení před diváky. Pro většinu dětí z přípravek to bylo jejich první vystoupení v divadle, a tak jsem chtěla, aby si vše v klidu vyzkoušely a měly čas případné nedostatky opravit. Večer „malých“ umělců dopadl dobře. Všechny děti to zvládly skvěle a měla jsem z nich velkou radost. Radost jsem viděla i na dětech a jejich příbuzných, kteří se na ně přišli podívat. Potlesk, který jsme slyšeli po každém čísle i na závěr, kdy stály všechny vystupující děti na jevišti, byl ohromný a velmi důležitý – pro děti i pro mě. A za to všem, kteří přišli, moc děkuji! Děkuji také maminkám za pomoc v zákulisí. Někdy to byla opravdu fuška a já bych to bez vás nejspíš nezvládla. Nakonec děkuji kolegům pedagogům – Jirkovi Langovi a jeho dětskému pěveckému sboru Primavera za krásný výběr skladeb a Henriettě Ctiborové a jejím šikovným dětem z literárně-dramatického oboru, které se nebály vystoupit před plným hledištěm diváků. Teď už sedím doma, vystoupení jsou za námi, vysvědčení jsou rozdaná a těším se, co přinese příští školní rok.

Klára Uhlířová, učitelka tanečního oboru

S dětmi u varhan

V červnovém čase, kdy se děti i učitelé pomalu chystají na prázdniny, si v neděli 16. června měli možnost posluchači v Miroslavi vyslechnout koncert, který připravili žáci a učitelé naší školy. Mezinárodní Brněnský varhanní festival pořádá kromě osmi koncertů ve městě Brně i šest mimobrněnských akcí a byli

jste poctěni pozváním k účinkování, aby na jedné z nich právě ukázaly svůj talent děti z pěveckého sboru Primavera. Sešli se i tři varhaníci – Hana Bartošová, Jiří Lang a Vojtěch Ocelka a rozezněli prostor evangelického kostela známou hudbou od baroka po současnost. Jiří Lang usedl nejen za varhanní lavici, ale ujal se především role sbormistra a se sborem připravil opravdu zajímavý program. Doprovodu se ujal Vojta Ocelka, který vždy skvěle reprezentuje hudebku téměř na všech veřejných akcích a stejně tomu bylo i v Miroslavi. Krátký program se skladbami k Roku české hudby zařadila Hana Bartošová a myšlenka uskutečnit výjimečný koncert se podařila. Již z prvních tónů, které naplnily prostor, byla cítit soustředěnost a radost z muzicírování.

Atmosféra v obsazeném kostele byla velmi přívětivá a na své si přišlo nejen publikum, ale i účinkující. Pro ty bylo připraveno občerstvení ve formě plného stolu samých dobrot. Z koncertu máme i nahrávku, protože nechyběl ani pan Ocelka, který vše zdokumentoval.

Hana Bartošová, učitelka hry na varhany

Bambusový háj – ptáčků a dětí ráj

Od jara do zimy má Výtvarka na Studánce pro žáčky i ptáčky malou, ale tajemnou a inspirativní zahrádku, která láká k odpočinku i tvorbě. Ve stínu a šelestu bambusů, které před lety vysadil kolega Vrána, se nám všem daří: kosům, sýkorkám, červenkám, pěnicím, žáčkům a učitelům... A začátkem června taky raší bambusy, jejich rychlost je obdivuhodná, za týden už je nepoznáte, mají někdy třeba metr i víc a další týden už zmizí ve výšce houštiny okolního bambusového lesíka, pokud ovšem křehké bambusové výhonky po patřičné úpravě s žáky nezkonsumujeme... Výtvarka má tedy svou privátní exotiku, o jejíž kráse zpívají všichni ptáčci v okolí. Mají na zpěv chuť a sílu, protože krásná krmítka jsou stále plná díky neutuchající péči kolegyně Marie Šrámkové. Krmítka a samozřejmě i pítka či ptačí koupaliště.

Žáčci tedy mají zpívající a cákající se modely v zimě za oknem a jindy přímo před sebou. Na zahrádce se kreslí, maluje, modeluje, sní, vymýšlí a relaxuje. Žáci bambusový háj osídlují jak ptactvem, které vidí před sebou, tak tvory a bytostmi či stavbami z jiných

koutů světa a také z říše fantazie. Každý rok se v bambusové houštině nebo v zelené stěně přísavníku ukrývá nové hnízdo s další generací pěvců stejně jako pomalu dorůstají další generace žáčků – budoucích malířů, architektů a umělců či obecně lidí se vztahem ke kráse. O ptactvu v okolí Studánky se už také díky spolupráci Marie Šrámkové a fotografky a kameramanky Jitky Havlové natáčí film, který bude

brzy k shlédnutí na kanálu YouTube: Příběhy přírody.

Pavla Dvorská, učitelka výtvarného oboru, autoři obrázků: Adélka Škodová (9 let), František Horal (11 let), ped. vedení Pavla Dvorská

Jak to s tou harfou vlastně je?

Málokdo ví, že harfa je vůbec jeden z nejstarších nástrojů, které lidé vynalezli. Pokud máte představu, jak moderní harfa vypadá, pak byste jen velmi těžko poznali harfu původní. Ta se totiž víc, než moderní harfě podobala luku. S velkou oblibou na takový nástroj hrál král David. Od té doby však uplynula dlouhá řádka let a harfa rozhodně nezhálela. Vyvíjela se vskutku pozoruhodně a vyzkoušela mnoho variant, než se ustálila na dnešní moderní sedmi pedálové verzi, která má 47 strun. Mezi nejzajímavější počiny v její historii patří například harfa trojřadá – měla tři řady strun souběžně jdoucí, harfa s kříženými strunami, harfa s osmi pedály a na složitý vývoj pedálové mechaniky by nám nestačil ani celý školní časopis. Elegance a krása tohoto nástroje šla ruku v ruce s technickým vývojem, a tak se od starých harf se zlacenými ornamenty, anděly a třeba i labutí na vrcholu sloupku, design harfy posunul k barevně malovaným ornamentům

na desce nástroje a strohým minimalistickým tvarům. A pokud nejste zrovna fanoušek pro harfu klasických barev jako je zlatá a hnědá, pak vězte, že momentálně nejpopulárnější je tmavě červená harfa a za příplatek vám i růžovou vyrobí.

A jak to funguje, když mě napadne, že bych se na takovou harfu potřeboval/a naučit hrát? V Brně a hodně širokém okolí má jediné naše škola ZUŠ Jaroslava Kvapila dlouhodobou tradici ve výuce tohoto nástroje. Menší děti vždy začínají hrát na háčkovou harfu, která je velikostí pro malé děti přizpůsobena, má méně strun a nemá pedály. Větší děti pak zpravidla zatouží po velké pedálové harfě a ačkoli ne každý si může dopřát takovou harfu doma vlastnit, tak hrát se na ní u nás může naučit každý a škola dokonce i jednu pedálovou harfu zapůjčuje. Kromě některých nevýhod, jako je například pořizovací cena harfy, její velikost a obtížnost transportu, má ale také mnoho výhod. Krásně se u zvuku harfy relaxuje, některé lidi její zvuk i uspí, sousedi zpravidla raději poslouchají harfu než bicí a různé dechové nástroje a když se naučíte naladit všech 47 strun, pak nemůžete nikdy hrát falešně.

Dominika Svozilová, učitelka hry na harfu

...troubíš, troubím, troubíme...

Troubím. Je to pěkné pojmenování pro hru na žesťový nástroj nebo není?

Mohlo by se zdát že ani ne.... Někdy je to ale naprosto na místě – např. při zahájení mysliveckého honu. Tam se troubí na žesťový nástroj jménem lesnice. A právě na tyto lesnice, které jsme si zapůjčili od ochotné paní trubačky, nám na konci

června Esterka a Adámek Tomaníkovi zahájili rozloučení se školním rokem. :) Loveckou fanfárou „Vítáme vás“ jsme si především přáli překvapit a potěšit jejich tatínka (myslivec) a pak také přivítat početné rodinné „fun cluby“ v koncertním sále školy na závěrečném třídním vystoupení. A ty jsou opravdu početné! Třeba fun club Zuzanky Krčkové vždy obsadí skoro 2 poslední řady! :) Ostatní děti už pak „nevytrubovaly“, ale hrály na lesní rohy, trubky nebo kornety a všem se podařilo parádně předvést své dosažené maximum. Fakt parádně! Někdo měl cíl ukázat větší rozsah, někdo rychlejší tempo, někdo delší skladbu... Hráli jsme „od Bacha po Vlacha“ a se spokojeností v duši jsme uložili nástroje do futrálů k prázdninovému zapomnění... :) Ale jak tak přemýšlím – myslivecké „Vítáme vás“ by mohlo zaznít vždy i po prázdninách, text je totiž velmi univerzální:

„Vítáme vás, vítáme vás, inu opravdu srdečně vítáme vás...”

Lada Hojačová, učitelka hry na lesní roh

Kytarový soubor jako motivace

V loňském školním roce jsme se opět setkávali v rámci hodin kytarového souboru. V něm se setkávají žáci napříč kytarovými třídami a žáci by bez něj neměli zajisté takovou šanci se blíže poznat. Hodiny navštěvuje různé spektrum žáků, tj. ti, co upřednostňují akordické doprovody až po ty, co si raději zahrají klasickou hudbu tzv. prstovou technikou. Co je potěšující, tak že k nám chodí i žáci, kteří v souboru nejsou zapsáni, ale sami projeví zájem si s námi zahrát. Mezi nimi jsou žáci, kteří hrají spíše v kapele, nebo děti z nižších ročníků. Mnozí také souborové hraní preferují o trochu více než to sólové.

Domnívám se, že k tomu přispívá dobrý kolektiv, ale také zájem o podobný repertoár. Ten se zakládá z části na filmové hudbě a z části na klasické hudbě. Z „klasiky“ vybíráme kratší melodické skladby období renesance a baroka, které tvoří zároveň velmi významnou část klasického kytarového sólového repertoáru, a i v rámci upravování je opravdu kdebrát (loutna, barokní kytara, vihuela, orchestrální skladby). Také často zařazujeme do repertoáru španělské skladby, které mají žáci současně hojně zastoupeny i v sólovém repertoáru. Jižanský temperament ke kytáře neodmyslitelně patří a mladí kytaristé se tak „vyřádí“ i po technické a akustické stránce. Souborové hraní ale není jen o společném nácviu skladeb a souhře. Žáci zvládají spolupráci v rámci přípravy a úklidu třídy, podporují se na koncertě, zastupují se, sdílejí noty nebo ukazují ostatním, kde mají chytit určitý hmat. Často si také vzájemně naslouchají při rozehrávání a inspirují se tak hrou a repertoárem ostatních. Někdy i společně diskutují o různých stylech, skladbách a vytváří i další krátké vsuvky společného spontánního hraní.

Nejzajímavější na tom je, že se takto potkávají velmi odlišné typy hráčů a osobností. Na jedné straně vyznavači klasické hudby v „košili a vestičce“ a na druhé straně „rockeri“ ve stylových čepicích a s akustickou kytarou a trsátkem. Nikdy přitom nevznikají žádné pře o repertoár a žáci se spíše vzájemně obohacují. Tak jsme mohli slyšet v lednu 2024 například úpravu skladby Jurský park nebo anglické koledy. K obměně repertoáru dochází během roku pravidelně, což má za následek dvě pozitiva: dětem se program neomrzí a zároveň jdou mnohdy do hodin s očekáváním, co je čeká příště. V některých případech i o budoucích skladbách děti hlasují. Jako předlohu pak volím klavírní úpravy např. filmových skladeb a dále ji upravuji v notačním programu jako trio nebo kvartet. Každá skladba je navíc obohacena o akordické značky, čímž vzniká další uplatnění. Navíc jsou tací, co přijdou do souboru po dlouhé době a hned se mají začlenit. V první fázi si tak skladbu poslechnou a já se jich ptám na jejich zpětnou vazbu. Dále si pak mohou vyzkoušet jednodušší akordickou variantu v rámci doprovodu

a postupně se pak rozhodneme pro vhodný hlas. A nutno říct, že preference žáků bývají někdy dost podobné:

„Ráda hraji spíše moderní skladby. Baví mě společné hraní se spolužáky, konkrétně skladba Sons of Skyrim mě bavila nejvíc. V souboru na rozdíl od sólové hodiny preferuji akordickou hru. Mou nejlepší kamarádkou je Anička, vždycky se spolu bavíme a je moc milá.“ Říká Terezie Žabková, žákyně hry na kytaru.

A právě možností se projevit v někdy početné skupině bývá méně, a tak se snažím, aby si na začátku v krátkosti mezi sebou řekli, co potřebují a nechávám tomu volný průběh. Naopak jindy zase dávám možnost se přede všemi vyjádřit k právě uběhlému školnímu koncertu či

studované skladbě, což zlepšuje jejich mluvený projev a podporuje kritické myšlení. Od žáků se též očekává, že budou přicházet s vlastními návrhy skladeb. Skladba je pak upravena na míru konkrétnímu složení souboru daný rok a dále se přizpůsobuje možnostem žáků. Ti si tak vyzkouší i to, na co nezbyl čas v sólových hodinách, např. akordické doprovody, nové techniky hry, perkusivní techniky, rozklady akordů, jiný způsob úhozu. Většinou je však zvolena menší náročnost, ale jsou i tací, kteří hrají dva hlasy dohromady nebo je jejich part rovnou ve čtyřhlase! Každoročně nemají problém se potkat v pátek odpoledne a pak jet ještě domů mnoho kilometrů vlakem:) Musím, ale říct, že mám velmi dobrý pocit z přístupu všech. Někdy mi i o prázdninách přijde SMS s dotazem na noty. Jednou se mi dokonce stalo, že se žák dobýval do souboru v pátek 30. 6. v den vysvědčení, a to bylo nějakých 17 hod. odpoledne. Technicky vzato tak už nastala doba prázdnin, ale přeci jen: no, nepotěší to?

Ondřej Pavlíček, učitel hry na kytaru

Začínám dvanáctý rok

Když se mě moje učitelka zeptala, jestli bych mohla něco napsat o svých zkušenostech s tancem, první, co mě napadlo, bylo: „Juchů, někdo mě požádal, abych psala o svých zkušenostech.“ A to druhé: „Co tam ale budu psát?“

Asi bych se ze současnosti měla přesunout na začátek, do mých šesti. Tehdy jsem nastoupila na tuto ZUŠku a od té doby uplynulo už 11 let. Tanec byl pro mě vždy něco jako dýchání, od malička jsem k němu podle mojí mámy měla vlohy. Ať už měla nebo ne, bavilo mě to. V tanci mi byla dobrým parťákem moje nejlepší kamarádka Kája. Na cestě do ZUŠky jsme si procvičovaly polku, a když byla v zimě moc tma na to, abychom šly domů samy, vyzvedával nás její táta. Ale vzpomínky přímo spojené s tancem? Když jsme se na začátku hodiny měly rozcvíčit, broukala jsem si do hudby a byla za to napomínána. Byla jsem nejlepší taneční partner pro polku i patu špičku krok sun krok. A kolem 4., 5. třídy jsem se naučila kousek z Labutího jezera a na táborech ho hrdě všem ukazovala. To všechno se ale stalo už opravdu dávno a od té doby se toho hodně změnilo. Vystřídala jsem čtyři učitelky, spousta mých kamarádek odešla a přišly jiné dívky. Z naší úplně původní skupiny jsem zbyla už jen já. Minulý rok jsem absolvovala na druhém stupni a mohla jsem odejít. Odchod jsem zvažovala, protože mě tento rok čeká maturita a povinností mám až nad hlavu. Ale pro tanec si vždycky najdu čas. Vzpomínky, jak mi někdo češe copy na vystoupení, jak čekám na přechodu před divadlem na mamku, protože jsem si doma zapomněla kostým, taneční rozcvička před vystoupením v podobě zpomaleného boje, zůstanou. A teď, když začínám dvanáctý rok na ZUŠce Jaroslava Kvapila si k nim přidám zase další. Jaképak asi budou?

Lenka Buchtová, žákyně tanečního oboru, ped. vedení Veronika Kolečkářová

Vzpomínka na třídní koncert

Jednoho pátečního večera se v sále naší ZUŠ konal třídní koncert, který byl věnován výhradně klavírní hudbě. Tento koncert byl nejenom ukázkou velké píce a nadšení žáků, ale také skvělou příležitostí pro rodiny a přátele, aby si užili krásný večer plný hudby a radosti. Před samotným koncertem proběhla v sále akustická zkouška, během níž si děti mohly vyzkoušet, jak jejich skladby zní ve velkém sále. Tato zkouška jim pomohla zbavit se nervozity a lépe se připravit na svá vystoupení. Koncert začal v 17.00, kdy se sál zaplnil rodiči, prarodiči a dalšími příbuznými, kteří přišli podpořit své malé hudebníky. Poté se sál ponořil do ticha, když první žák usedl za klavír a začal hrát. Každý z vystupujících měl připravený repertoár, který zahrnoval jak klasická díla, tak modernější skladby. Atmosféra v sále byla velmi přátelská

a povzbudivá, což jistě přispělo k tomu, že se všechny děti snažily podat co nejlepší výkon. Každá skladba byla provázena potleskem, který vyjadřoval obdiv a uznání nejen za hudební výkon, ale i za odvahu a píli, kterou do svého vystoupení každý vložil. Mezi zajímavé momenty patřilo vystoupení šestiruční hry, které oživilo plejádu sólových vystoupení. V průběhu hudebního večera se na pódiu vystřídal žáci od těch nejmenších až po nejstarší absolventy, kteří koncert ukončili. Bylo povzbuzující a radostné sledovat, jak se mladší žáci postupně zdokonalují a jaké pokroky dělají. Každý z nich přinesl do svého vystoupení něco osobního a jedinečného, což činilo celý večer pestrým a zajímavým. Na závěr koncertu se všichni účinkující sešli na pódiu a s úsměvem zapózovali před objektivem. Tento okamžik byl krásným symbolickým zakončením večera, kdy se zachytily nejen vzpomínky na všechna vystoupení, ale také na společně strávený čas. Celý sál se naplnil srdečným potleskem, který byl krásným završením tohoto velmi příjemného večera.

Renata Grmelová, učitelka hry na klavír

Den bubeníka na hudebním festivalu

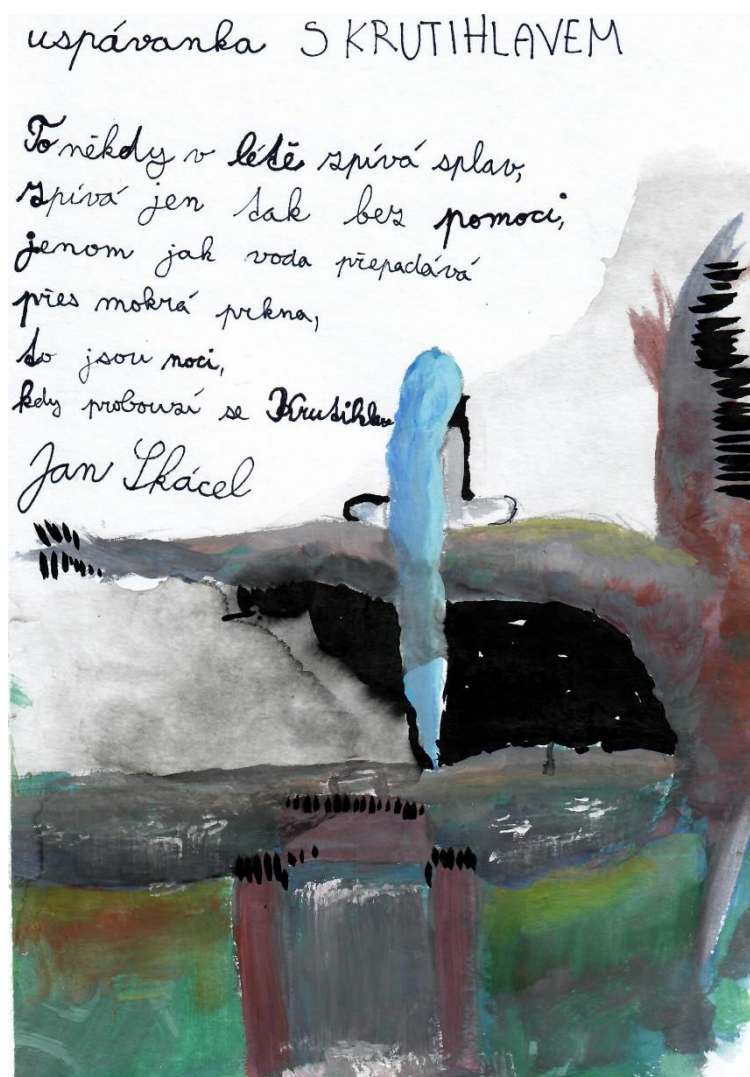
Hudební festival, to je pro mnohé lidi ráj na zemi – nekonečný proud hudby, tance a veselí. Pro bubeníka je to spíš den plný výzev a potu.

Ráno začíná nakládáním nástrojů do dodávky, která je pro většinu kapel ložnicí, psychologickou poradnou – zkrátka druhým domovem. Ještě ospalí hudebníci do ní vpadnou a jedou stovky kilometrů někam na "festák". Když dorazí na místo poté, co v dodávce kolují historky, které jste slyšeli 100x, na benzínkách vypili asi litr kafe, snědli dvě bagety a jeden párek, tak ostatní hudebníci vytahují své kytárky a baskytákry a jen chudák bubeník se potí, skládá, šroubuje a nastavuje svůj milovaný instrument, protože každý buben, činel i pedál musí být na správném místě, aby vystoupení mělo ten

správný drajv. Když už je podium nachystané následuje zvuková zkouška, kdy se nastaví jak zvuk ven – pro posluchače, tak i zvuk na pódiu pro kapelu, aby se dobře slyšela a věděla co hraje... Konečně nastává čas vystoupení. Adrenalin vás žene vpřed! Hrajete s plným nasazením, každý úder do bubnu je cítit až v hrudích fanoušků. Publikum to miluje, energie to je nakažlivá. Ale víte, co vás čeká po skončení koncertu? Zatímco ostatní muzikanti si užívají potlesku a obdivu, bubeník balí svou bicí soupravu a nosí ji zpět do dodávky. Kdyby jen měl čas si vychutnat nějaký festivalový stánek! Většinou ho však zase čeká bageta z benzinky, energetický nápoj, protože stejně většinou řídí a jede se dál. Zdravý životní styl? To je pro bubeníka luxus. A tak den končí pocitem únavy, protože teď jste ty svoje milované bubny zase vykládal a tahal z dodávky do zkušebny. Ale víte co? Bubeník by to za nic na světě nevyměnil. Hudební festivaly jsou jeho životem, jeho vášní. Každý úder do bubnu, každý koncert stojí za tu dřinu. A tak i přes všechny nesnáze a neustálé cestování, se už teď těší na další festival. Protože být bubeníkem, to je prostě životní styl...

Pavel Bříza, učitel hry na bicí

Barbora Vrzalová (12 let), žákyně výtvarného obor, ped. vedení Daniela Němcová

Srdečné poděkování

Za stanici Ptačí centrum Brno, bychom z celého srdce rádi poděkovali dětem, studentům, rodičům a také škole za neskutečně milou a lidskou akci, jejímž účelem bylo vydražit překrásné výtvarné práce žáků ZUŠ J. Kvapila. Na pomoc zvířátkům se vybralo přes 30.000 Kč, což je neuvěřitelná částka, která pomůže na stanici zvířecím pacientům, a také spoustě opuštěným mláďátkům, která potřebují velkou péči k návratu zpět do přírody. Vám všem, co jste se na celé akci podíleli, či přispěli, posíláme ještě jednou obrovské díky a věřte, že si toho nesmírně vážíme.

S pozdravem za Ptačí centrum Brno Zdeněk Machař

ZVEME VÁS

Pondělí 2. 12. 2024 18:00	Sál Milosrdných bratří, Brno	Adventní koncert ZUŠ JK
Úterý 11. 3. 2025 17:30	Koncertní sál ZUŠ JK, Brno	Absolventský koncert I.
Čtvrtek 10. 4. 2025 18:00	Besední dům, Brno	Galakonzert ZUŠ JK
Úterý 29. 4. 2025 17:30	Koncertní sál ZUŠ JK, Brno	Absolventský koncert II.
Úterý 13. 5. 2025 Středa 14. 5. 2025	třída Kpt. Jaroše 24, Brno	Zápis žáků do ZUŠ JK

ŠKOLA JE ZAPOJENA DO PROJEKTŮ:

Místní akční plán rozvoje ve městě Brně IV – MAP IV.

Číslo projektu: CZ.02.02.04/00/23_017/0008245

a

OPERAČNÍ PROGRAM JAN AMOS KOMENSKÝ

výzva č. 02_22_002-OP JAK – Šablony I.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

www.zusjk.cz

PODPORUJÍ NÁS

jihomoravský kraj

**Klub přátel a rodičů
ZUŠ J. Kvapila Brno z.s.**